

ÎNCHEIERE

21 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Ion Druță
Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Camera de Licențiere,

în cauza civilă la cererea depusă de Camera de Licențiere, persoană interesată Societatea cu Răspundere Limitată „Anitrans-M” privind retragerea licenței,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 02 noiembrie 2016, prin care a fost admis apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Anitrans-M”, casată hotărârea Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 18 mai 2016 și emisă o nouă hotărâre prin care cererea a fost respinsă,

c o n s t a t ă :

La data de 28 aprilie 2016 Camera de Licențiere a depus o cerere privind retragerea licenței SRL „Anitrans-M”.

În motivarea cererii a indicat că SRL „Anitrans-M” a deținut licența seria A MMII nr. 046844 din 01 ianuarie 2015 pentru genul: „activitatea de transport rutier de mărfuri în trafic internațional”.

Relatează că la 25 august 2015, Camera de Licențiere a emis decizia nr. 32 privind suspendarea licenței, și tot la 25 august 2015, prin hotărârea Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău, a fost suspendată pe un termen de 2 luni licența eliberată SRL „Anitrans-M”.

Afirmă că urmare a neînlăturării de către SRL „Anitrans-M” în termenul stabilit a circumstanțelor care au dus la suspendarea licenței, a fost emisă decizia nr. 68 din 25 aprilie 2016 privind retragerea licenței SRL „Anitrans-M”.

Solicită retragerea licenței SRL „Anitrans-M” seria A MMII nr. 046844 din 01 ianuarie 2015 pentru genul: „activitatea de transport rutier de mărfuri în trafic internațional”.

Prin hotărârea Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 18 mai 2016 a fost admisă cererea și a fost retrasă licența eliberată SRL „Anitrans-M” seria A MMII nr. 046844

din 01 ianuarie 2015 pentru genul: „activitatea de transport rutier de mărfuri în trafic internațional”.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 02 noiembrie 2016 a fost admis apelul declarat de SRL „Anitrans-M”, a fost casată hotărârea Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 18 mai 2016 și emisă o nouă hotărâre prin care cererea a fost respinsă, ca neîntemeiată.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a menționat prevederile art. 19 alin. (2) lit. a) din Codul transporturilor rutiere, potrivit cărora condiția privind capacitatea financiară se consideră a fi îndeplinită atunci când întreprinderea poate, în orice moment, să facă față obligațiilor sale financiare pe parcursul exercițiului financiar anual cel puțin 9000 de euro pentru un singur vehicul rutier utilizat și de cel puțin 5000 de euro pentru fiecare dintre vehiculele rutiere utilizate suplimentar, pentru care se solicită o copie conformă a licenței de transport rutier – în cazul operatorilor de transport rutier care efectuează operațiuni de transport rutier de mărfuri în trafic internațional în baza autorizațiilor multilaterale CEMT și al operatorilor de transport rutier care efectuează operațiuni de transport rutier de persoane prin servicii ocazionale în trafic internațional în baza carnetelor INTERBUS.

Totodată a evidențiat că potrivit art. 153 alin. (1) lit. d) al Codului transporturilor rutiere, prevederile art. 16 lit. c) și ale art. 19 se pun în aplicare de la 1 ianuarie 2018.

În acest context instanța de apel prin prisma normelor de drept enunțate a conchis că la momentul retragerii licenței SRL „Anitrans-M” de către Camera de Licențiere normele aplicate nu erau în vigoare, astfel s-a aplicat o normă care nu trebuia să fie aplicată.

Instanța de apel a conchis că cererea Camerei de Licențiere a fost depusă contrar temeiurilor de drept la data examinării, nefiind indicate temeiurile retragerii licenței conform Legii privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător nr. 451 din 30 iulie 2001, conform Legii din 14 aprilie 2016, Codul transporturilor rutiere, publicată în Monitorul Oficial din 13 mai 2016, astfel încât prevederile art. 19 au fost puse în aplicare de la data de 01 august 2018, nefiind necesară la moment dovedirea capacității financiare a întreprinderii.

În susținerea concluziei enunțate, instanța de apel a remarcat că licența constituie un bun în sensul art. 1 al Primului Protocol adițional la Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, în funcție de faptul dacă deținătorul licenței are o „speranță rezonabilă și legitimă în privința valabilității în timp a licenței și a posibilității de a continua să obțină beneficii din exercitarea unei activități în baza acestei licențe”. Retragerea licențelor trebuie privită nu ca o lipsire de proprietate.

La data de 13 martie 2017 Camera de Licențiere a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 02 noiembrie 2016, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a indicat că decizia contestată a fost adoptată în rezultatul neaplicării unor legi care urmau a fi aplicate și nu a fost argumentat prevederile cărui act legislativ au fost aplicate speței, implicit, interpretându-se în mod eronat normele de drept ce reglementează raportul juridic în litigiu.

Afirmă că odată cu intrarea în vigoare a Codului transporturilor rutiere, activitatea de transport rutier a fost supusă unor modificări.

Relatează că potrivit deciziei nr. 3253/RE din 17 decembrie 2014 privind eliberarea licenței, în temeiul art. 11 alin. (6) din Legea nr. 235 din 20 iulie 2006 cu privire la principiile de bază de reglementare a activității de întreprinzător, iar Camera de Licențiere a notificat SRL „Anitrans-M” despre lipsa dovezii îndeplinirii condiției de capacitate financiară, pentru vehiculele rutiere pentru care se solicită copia conformă a licenței de transport rutier, ce atestă conformarea activității la prevederile art. 19 alin. (2), art. 23 alin. (2) lit. h) și art. 24 alin. (4) din Codul transporturilor rutiere.

Insistă că la momentul notificării titularului de licență, Codul transporturilor rutiere în art. 16 prevedea că întreprinderea înregistrată în modul stabilit în Republica Moldova care intenționează să desfășoare activitatea de operator de transport rutier este licențiată dacă îndeplinește cumulativ condițiile privind: a) existența unei baze tehnico-materiale; b) buna reputație; c) capacitatea financiară; d) competența profesională.

Indică că potrivit art. 19 alin. (2) lit. a) a Codului transporturilor rutiere, pentru operatorii de transport rutier care efectuează operațiuni de transport rutier în trafic internațional, condiția de capacitate financiară se consideră îndeplinită dacă operatorul de transport rutier demonstrează, pe baza conturilor anuale, că dispune în fiecare an de capital și rezerve financiare, conform ratei de schimb stabilite de Banca Națională a Moldovei la zi, în valoare echivalentă a 9 000 euro pentru primul vehicul rutier și 5 000 euro pentru fiecare dintre celelalte vehicule rutiere deținute pentru care solicită copie conformă a licenței de transport.

Reiterează că temeiul retragerii licenței este art. 21 alin. (2) lit. e) al Legii nr. 451 din 30 iulie 2001 privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător, și anume neînlăturarea circumstanțelor care au dus la suspendarea licenței, iar astfel agentul economic urma să probeze capacitatea financiară încă la data de 25 noiembrie 2015, la expirarea termenului de două luni pentru care s-a dispus suspendarea licenței.

Susține că Camera de Licențiere a emis decizia privind retragerea licenței în limitele cadrului legal.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

La caz, se constată că decizia instanței de apel din 02 noiembrie 2016, a fost expediată în adresa recurente la data de 23 decembrie 2016, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire nr. 951234 (f. d. 41), iar date care să confirme recepționarea acesteia la materialele cauzei nu se atestă.

Astfel, instanța de recurs consideră că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la data de 13 martie 2017 în termen.

La data de 17 mai 2017, în adresa intimă SRL „Anitrans-M” a fost expediată copia recursului declarat de către Camera de Licențiere, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței.

La data de 06 iunie 2017 SRL „Anitrans-M” a depus referință la recursul declarat de Camera de Licențiere împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 02 noiembrie 2016, în care a indicat că temeiul pentru care Camera de Licențiere a solicitat instanței de judecată retragerea licenței SRL „Anitrans-M” a fost motivul incapacității financiare, care la data examinării cererii de retragere a licenței la 18 mai

2016 nu mai era ca o condiție obligatorie pentru obținerea licenței, în baza modificărilor survenite în art. 19 și art. 153 din Codul transporturilor rutiere.

A menționat în referință că la data de 18 mai 2017, capacitatea financiară a întreprinderii nu mai reprezenta o condiție de licențiere în baza Legii nr. 451 din 30 iulie 2001 privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător și în baza art. 16 lit. c) a Codului transporturilor rutiere.

A mai invocat că prin Legea nr. 70 din 14 aprilie 2016 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, publicată în Monitorul Oficial nr. 128-133 din 13 mai 2016, art. 19 alin. (2) lit. a) din Codul transporturilor rutiere a fost modificat după cum urmează, pentru operatorii de transport rutier care efectuează operațiuni de transport rutier în trafic internațional, condiția privind capacitatea financiară se consideră a fi îndeplinită dacă aceștia pot demonstra, la solicitarea organelor de control abilitate, că dispun de capital social și suplimentar, rezerve și total active imobilizate în valoare totală de: cel puțin 9000 de euro pentru un singur vehicul rutier utilizat și de cel puțin 5000 de euro pentru fiecare dintre vehiculele rutiere utilizate suplimentar, pentru care se solicită o copie conformă a licenței de transport rutier – în cazul operatorilor de transport rutier care efectuează operațiuni de transport rutier de mărfuri în trafic internațional în baza autorizațiilor multilaterale CEMT și al operatorilor de transport rutier care efectuează operațiuni de transport rutier de persoane prin servicii ocazionale în trafic internațional în baza carnetelor INTERBUS.

Totodată, a invocat art. 153 alin. (1) lit. d) din Codul transporturilor rutiere, conform căruia prevederile art. 16 lit. c) și ale art. 19 se pun în aplicare de la 1 ianuarie 2018.

În acest context, consideră intimata că la momentul adoptării deciziei de retragere a licenței, norma legală care prevedea temeiul nu era în vigoare, or potrivit art. 6 alin. (1) Cod civil, legea civilă nu are caracter retroactiv. Ea nu modifică și nici nu suprimă condițiile de constituire a unei situații juridice constituite anterior, nici condițiile de stingere a unei situații juridice stinse anterior. De asemenea, legea nouă nu modifică și nu desființează efectele deja produse ale unei situații juridice stinse sau în curs de realizare.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Camera de Licențiere, este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Camera de Licențiere, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurenta nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Camera de Licențiere, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Camera de Licențiere, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Camera de Licențiere, se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Ion Druță

Tamara Chișca-Doneva